

Odmala rád pomáham druhým. Nezáleží, či človeka poznám alebo je neznámy. Vytvára to vo mne pocit lepšieho človeka. Nenávidím, keď nedokážem niekomu pomôcť. Na slová vďaky od ľudí odpovedám: "To je za málo. Keď môžem, pomôžem."

Pred polrokom som absolvoval 33-hodinový kurz prvej pomoci. Organizujú ho členovia Červeného kríža. Niektorých z nich osobne poznám. Po jeho absolvovaní som bol pripravený pomôcť, kde ma bude treba.

Nedávno prišla udalosť, na ktorej ma bolo treba. Na pravidelnom skautskom stretnutí, ktoré vediem každý týždeň, som poslal chalanov hrať sa pri futbalovom ihrisku, kým upracem a prídem za nimi. Išlo o chalanov približne 13-16 rokov starých. Zazvonil mi telefón, volal Šimon. Bol s chalanmi pri ihrisku. Zdvihol som: "Áno Šimon, počúvam."

"Janči, je tu chlapec, strašne plače, asi ma zlomenú ruku."

"Ktorý z našich chalanov to je?"

"Nie je náš. Nepoznám ho. Našiel som ho tu sedieť v tráve. Jeho kamoši majú tak 8 rokov."

"Okey Šimon, daj mi desať minút."

Drobný modrooký blondý chlapec sedel so slzami v očiach vedľa cesty. Na kurze som zlomeninu ruky ošetril niekoľkokrát, no bolo to v ideálnom prostredí. Táto ruka mi ale vyrazila dych. Bola zlomená medzi laktom a zápästím do Z-ka.

"Dobre Janči, nezosyp sa. Na toto ťa pripravovali. Makaj!"

V sekunde som kľučal pri chlapcovi a kontroloval jeho stav. Odniesla to len ruka, nič viac, žiadna krv. Sanitku ale trebalo aj tak.

"Chalani, čo sa mu stalo?" pýtal som sa jeho kamarátov.

Mladí odpovedali: "Matúš spadol z hentej strechy."

Strecha bola vysoká odhadom 3 metre.

Pozrel som na Šimona: "Potrebujem telefón, voláme doktora."

Šimon vytočil číslo 155, telefón dal nahlas a pridržal mi ho pri ústach, kým som Matúša upokojoval. Pani na druhej strane sa pýtala pár otázok. Ja som mal ale pocit, že sa pýta celú večnosť. Mal som chuť povedať jej jediné: "Do riti, pošlite už tú sanitku. Matúš mi tu plače na kolenách!" no ovládol som sa.

"O desať minút je sanitka na mieste," ubezpečila ma.

Po uplynutí času sanitka nikde nebola. Prišli len policajti, ktorí z nejakého dôvodu vyprázdнили futbalové ihrisko, ale nám nevenovali žiadnu pozornosť. Snažil som sa Matúša držať v klude a pri zmysloch. Započuli sme motor, ale zvuk išiel zhora. Vtedy nám to došlo... Poslali vrtuľník, pristane na ihrisku!

Ďalej udalosti nabrali rýchly spád. Záchranári začali Matúša ošetrovať. Zbehol sa dav ľudí, z ktorých každý chcel vidieť akciu. Dvaja policajti, ja a Šimon sme vytvárali záchranárom priestorov od zvedavých ľudí a detí. Poslední prišli Matúšovi rodičia. Záchranári im povedali, že syna uvidia najbližšie v Trenčianskej nemocnici.

Po polhodine vrtuľník vzlietol, policajná hliadka odišla, rodičia vyštartovali do nemocnice a ja som s rozklepanými rukami odkráčal domov.

O týždeň zazvonil u nás doma Matúš s jeho tatom. Matúš sa prišiel poďakovať a toto porozprávať, ako sa Matúš má. Vyfasoval samozrejme sadru a doma diskusiu od rodičov, že čo robil na tej streche.